

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
КЖ1-590/21
06.09.2021. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Милевке Миленковић, председника већа, Ђорђа Ристића и Ружице Ђурђевић, чланова већа, са судијским помоћником Драганом Перовић, записичарем, у кривичном поступку против окривљеног „АА“ из ..., због кривичног дела фалсификовање новца из чл.223. ст.2. Кривичног законика, одлучујући о жалбама окривљеног „АА“ и његовог браниоца, адвоката Владимира Станојчића из ..., изјављеним против пресуде Основног суда у Чачку ЗК.бр.111/18 од 21.05.2021. године, у седници већа одржаној 06.09.2021. године, донео је једногласно

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе окривљеног „АА“ из ... и његовог браниоца, и пресуда Основног суда у Чачку ЗК.бр.111/18 од 21.05.2021. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку ЗК.бр.111/18 од 21.05.2021. године, окривљени „АА“ оглашен је кривим због кривичног дела фалсификовање новца из чл.223. ст.2. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године коју да издржи по правноснажности пресуде. Истовремено је одређено да ће се изречена казна затвора извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, при чему окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора; као и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју да плати у року од три месеца по правноснажности пресуде, а уколико окривљени изречену новчану казну не плати у наведеном року, суд ће исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих хиљаду динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и то фалсификованих новчаница у апоенима од по 200 евра, серијских бројева LO6129269217, SO181366070709 и X00340381021, које се предају Народној банци Србије.

Окривљени је обавезан да оштећеној „ББ“, на име имовинскоправног захтева, исплати износ од 600 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан 17.03.2015. године, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

Окривљени је обавезан да на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а на име осталих трошкова кривичног поступка износ од 15.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-бранилац окривљеног „АА“, адвокат Владимир Станојчић из ..., због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу преиначи побијану пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе, или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење;

-окривљени „АА“, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и „свих других разлога недоказаног и незаконитог поступка“, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу преиначи побијану пресуду и ослободи га од оптужбе или да предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу, у поднеску Ктж-623/2021 од 18.08.2021. године, предложио је да Апелациони суд у Крагујевцу жалбе окривљеног и његовог браниоца одбије као неосноване, а првостепену пресуду потврди.

Апелациони суд у Крагујевцу одржао је седницу већа на основу чл. 447. Законика о кривичном поступку (ЗКП), у присуству браниоца окривљеног „АА“, адвоката Владимира Станојчића и у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је сходно одредби чл.451. ст.1. ЗКП, испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у изјављеним жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, као и предлога Апелационог јавног тужиоца, нашао:

Жалбе су неосноване.

Побијајући првостепену пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст.2. тач.2 ЗКП, бранилац окривљеног у жалби указује да су разлози пресуде противречни изреци и противречни међусобно, док окривљени у својој жалби, осим навођења овог законског основа, не указује о којој битној повреди се у конкретном случају ради.

Супротно жалбеним наводима окривљеног и његовог браниоца првостепена пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, па се неосновано жалбама побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст.2. тач.2 ЗКП, тим пре што се иста жалбама само паушално побија по наведеном законском основу, без навођења у чему се битна повреда одредаба кривичног поступка конкретно састоји.

Жалбом браниоца окривљеног првостепена пресуда се суштински побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст.2. тач.1. ЗКП, наводима да препознавању лица, које је извршено две године после критичног догађаја, није присуствовао бранилац окривљеног, нити је позван да присуствује препознавању.

Предње жалбене наводе Апелациони суд оценио је као неосноване, имајући у виду да је одредбом чл. 100. тач. 3. ЗКП прописано да се у предистражном поступку и истрази препознавање лица обавља у присуству јавног тужиоца (дакле, није предвиђена обавеза обавештавања браниоца окривљеног о спровођењу ове радње), што је у конкретном случају и учињено, па је наведена доказна радња спроведена у свему у складу са одредбама ЗКП-а.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, бранилац окривљеног у жалби наводи да је УВ апарат показао да су новчанице биле исправне, да се радило о фалсификованим новчаницама оне би биле препознате од стране оштећене „ББ“ и сведока „ВВ“, јер се ради о професионалцима, а што се потврђује и налазом и мишљењем НБС-а; да је нејасно из ког разлога је суд поверовао да је УВ апарат у мењачници оштећене, који је показао да су новчанице фалсификат, био неисправан, а да УВ апарат у другој мењачници, који је показао да предметне новчанице јесу фалсификат, није направио грешку. Даље се указује да су искази сведока „ББ“ и „ВВ“ различити у делу где је сведок „ББ“ навела да је мушкарац ушао у мењачницу, док је сведок „ВВ“ рекао да је мушкарац стајао на шалтеру мењачнице, као и да је првостепени суд одбио предлог одбране да се испитају сведоци који би потврдили одбрану окривљеног у делу у коме је тврдио да у време извршења предметног кривичног дела није био у земљи, због чега је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено.

Окривљени у својој жалби, побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, наводи да је суд приликом доношења осуђујуће пресуде поклатио веру само исказу оштећене „ББ“, чији је исказ лажан, противречан и неповезан, да је новац који је он заменио прошао кроз УВ апарат, па је исказ сведока „ББ“ „дат како би она можда оправдала свој криминални рад или узела тај новац“, да је можда сама оштећена подметнула фалсификовани новац, и суштински се сведе на негирање извршења кривичног дела.

По оцени Апелационог суда, изнетим жалбеним наводима се не доводи у сумњу правилност закључка првостепеног суда да је окривљени „АА“ извршио кривично дело фалсификовање новца из чл.223. ст.2. КЗ, на начин описан изреком првостепене пресуде, будући да је првостепени суд, правилном и свеобухватном оценом свих

изведених доказа, појединачно и у међусобној вези, као и у вези са одбраном окривљеног, правилно и потпуно утврдио чињенично стање.

По оцени Апелационог суда, правилно је првостепени суд оценио одбрану окривљеног и исту није прихватио, ценећи је као обеснажену изведеним доказима, и то исказима оштећене „ББ“, сведока „ВВ“, извештајем НБС – Сектора за пословање готовином о извршеној експертизи новца, записником о препознавању лица, као и осталим доказима изведеним током првостепеног поступка, при чему је суд из експертизе НБС утврдио да се ради о фалсификованим новчаницама, што се потврђује и исказима оштећене и сведока „ВВ“, који су се изјаснили да је накнадном провером кроз УВ апарат друге мењачнице утврђено да се ради о фалсификованим новчаницама, па су као неосновани оцењени жалбени наводи окривљеног и његовог браниоца да оштећена и сведок нису могли бити преварени, нарочито имајући у виду експертизу НБС, из које је утврђено да се ради о категорији опасних фалсификата; као и жалбени наводи браниоца окривљеног да није јасно због чега суд верује другом, а не првом УВ апарату.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе изнете у жалбама окривљеног и његовог браниоца који се односе на утврђено чињенично стање, па налази да су исти неосновани и без утицаја на другачији исход овог кривичног поступка, нарочито имајући у виду да се у жалбама даје сопствена оцена изведених доказа, супротна оцени датој од стране првостепеног суда.

Следствено томе, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио кривични закон када је окривљеног огласио кривим због кривичног дела фалсификовање новца из чл.223. ст.2. КЗ, па су као неосновани оцењени жалбени наводи браниоца окривљеног да кривично дело фалсификовање новца из чл.223. ст.2. КЗ не постоји, јер у тренутку предаје новчаница од стране окривљеног апарат није показао да се ради о фалсификатима. Ово имајући у виду да је околност да је накнадно (а не приликом предаје новца), утврђено да се ради о фалсификованим новчаницама ирелевантна, имајући у виду да је самом предајом фалсификованих новчаница оштећеној, окривљени исте ставио у промет, на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде, што представља радњу извршења кривичног дела које му се ставља на терет.

Испитујући одлуку о казни поводом жалби окривљеног и његовог браниоца изјављеној у његову корист, у смислу одредбе чл. 451. ст.2. ЗКП, Апелациони суд налази да је првостепени суд приликом одмеравања врсте и висине кривичне санкције окривљеном ценио све околности које у смислу чл. 54 КЗ утичу на то да казна буде већа или мања, па је правилно као олакшавајуће околности ценио његово имовинско стање, године живота, породичне прилике, односно да је ожењен и отац једног малолетног детета, као и његово здравствено стање, а као отежавајућу околност на страни окривљеног правилно нашао његову осуђиваност након извршења предметног кривичног дела, између осталог и за истоврсно кривично дело, што указује на његову склоност ка вршењу кривичних дела, па га је правилно осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, као и на новчану казну у одређеном износу,

која казна је и по оцени овог суда нужна и довољна за остваривања сврхе кажњавања из чл. 42. КЗ, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из чл.4. ст.2 КЗ.

Из изнетих разлога, а на основу чл. 457 ЗКП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Записничар,
Драгана Перовић с.р.**

**Председник већа – судија,
Милевка Миленковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**